

pak podle čís. 1 § 519 c. ř. s. přípustný a jest opodstatněn. Odvolací soud zrušil předchozí řízení jako zmátečné a odmítl žalobu vycházející z názoru, že žalobkyně, revírní rada pro okres revírního horního úřadu v Karlových Varech, nemá právní osobnosti a není způsobilou samostatně jednati na soudě (§§ 1 a 7 c. ř. s.). S názorem jeho však nejvyšší soud nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí č. 10.654 Sb. n. s., v němž otázku tu probral a vyslovil, že revírní rada pro určitý okres revírního horního úřadu jest právnickou osobou podle § 26 v. obč. z., způsobilou vcházeťi samostatně v platné závazky. Vzhledem k dalším vývodům rekursu se podotýká: Podle zprávy ministerstva veřejných prací ze dne 23. září 1935 jest pověřena žalující revírní rada správou hornické kolonie a oprávněna rozhodovati o výpovědi nájemníkův. Žalobkyně jest tudíž oprávněna také žalovati vlastním jménem o zrušení smlouvy a vyklizení bytu. Odvolací soud v důsledku svého mylného nazírání na věc nevyřídil odvolání žalovaného.

Čís. 15350.

Předpis § 13 vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n. není předpisem velícím a nelze k němu hleděti v opravném řízení, nebylo-li uvedené vládní nařízení účinné v době řízení před prvním soudem.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, Rv I 1593/36.)

První soud ponechal rozsudkem ze dne 19. listopadu 1935 směnečné platební příkazy, jimž uloženo žalované zaplatiti zažalovanou směnečnou pohledávku do 3 dnů pod exekucí, v platnosti. Odvolací soud nevyhověl odvolání. V dovolání uplatňovala žalovaná též, že byla uznána zaplatiti bez ohledu na vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n. celou zažalovanou pohledávku do 3 dnů pod exekucí.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Pokud dovolatelka poukazuje na vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., má na mysli nepochybně § 13 tohoto vlád. nař., jenž však není předpisem povahy naprosto velící (srov. §§ 17 a násl. tohoto vlád. nař.), takže nemohl k němu odvolací soud hleděti v opravném řízení, nebylo-li toto vládní nařízení účinné (§ 32 vlád. nař.) v době pro posouzení věci rozhodné, t. j. za soudního řízení v první stolici, jež bylo skončeno dne 19. listopadu 1935.

Čís. 15351.

I pohledávka požívající úlev podle vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n. může býti zažalována žalobou na plnění; proti žalobě nemůže se dlužník brániti námitkou předčasnosti žaloby jen proto, že jde o takovou pohledávku.

Byla-li do výroku rozsudku pojata doložka, že jde o pohledávku, na niž se vztahuje úleva podle vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., může si do toho stěžovati jen žalobce.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, Rv I 1594/36.)

Nižší soudy ponechaly směnečný platební příkaz proti žalovanému v platnosti v rámci vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Pro dovolatelův názor, že měla býti žaloba zamítnuta jako předčasná, není opory ve vládním nařízení čís. 251/35 Sb. z. a n. Při výkladu tohoto vládního nařízení jest hleděti k tomu, že jde o normy výjimečné. Nevylučuje-li jejich formulace každou pochybnost o jejich dosahu, vyžaduje jejich výjimečná povaha výklad restriktivní, tedy výklad, který by pro věřitele byl spojen s nejmenší újmou, ovšem pokud se tím nemaří účel zákona. Z ustanovení § 20 vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n. plyne, že i pohledávka, vybavená úlevami podle tohoto vládního nařízení, jsouc sporná, může býti žalována. Už toto ustanovení vylučuj: názor, že poskytnutí úlev má dáti dlužníku právo, aby se domáhal zamítnutí žaloby pro předčasnost, neboť oprávnění k této námitce by účel § 20 vládn. nař. mařilo. Nelze však ani souhlasiti s názorem, že by nebylo místa pro žalobu o plnění, ovšem se zachováním dlužnickových práv na úlevy, nýbrž že by byla přípustna jen žaloba určovací. Pro tento názor není v ustanovení onom podkladu a předpisy §§ 18 a násl., jakož i o exekčním opatření §§ 24 a násl. téhož vládn. nař. mluví proti tomu, ježto úleva může pominouti, pro kterýžto případ by věřiteli scházel vykonatelný exekuční titul. Nemůže býti účelem právní úpravy, aby byl věřitel nucen tutěž pohledávku uplatňovati dvojím sporem. Nebylo proto důvodu zamítnouti žalobu pro předčasnost. Doložkou připojenou v rozsudkovém výroku došla vyjádření skutečnost, že se na zažalovanou pohledávku vztahuje úleva při splácení podle vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., ovšem za předpokladů v něm uvedených. Dovolatel ve svých právech není samotnou touto doložkou dotčen, a nemůže si proto stěžovati na její připojení. Dotčena by byla jen žalobkyně, která však doložku rozsudkového výroku v opravném řízení nenapadá.

Čís. 15352.

Soud nemůže z moci úřední přihlédnouti k nenamítané obraně více souložníků přípustné dle práva německého.

(Rozh. ze dne 30. července 1936, Rv II 573/36.)